

[Anne Grete Holmsgård]

dødsensfarlig og truer os – for hvad hjælper alle de andre sejre, vi kan vinde, hvis vi ikke har standset kaprustningen? – at man får et reelt demokrati, og at man får en investeringspolitik, som bygger på og tager udgangspunkt i samfundsnyttig produktion og ikke i den blinde konkurrenceforbedringspolitik, som den nuværende regering forfølger.

Men dér, hvor hr. Svend Auken så kom til at sige: hvordan skal det her så ske, hvordan skal de perspektiver ændres, hvordan skal vi få et alternativ, hvordan skal vi overhovedet bare tage nogle små skridt på vejen til et alternativ, dér manglede jeg i høj grad nogle meldinger. Det synes jeg var ret ærgerligt, for vi ved jo alle sammen, at det er ikke gjort med de store armsving herinde. Vi kan godt stå med de store armsving herinde, men det er jo ikke det, der gør det reelle udslag. Det, der gør det reelle udslag, er, om der er en styrke uden for dette hus, som er villig til at bygge på en solidaritet og være med til at kæmpe et alternativ igennem, også selv om det koster, for det gør det, det er der ingen tvivl om. Det koster dyrt overhovedet at modstå de indgreb, som hagler ned over folk i øjeblikket.

Jeg blev skuffet, og jeg blev ærlig talt også sur, da hr. Svend Auken så alligevel skulle have den med én gang til – den var godt nok henvendt til SF – at det jo ville være meget lettere, hvis SF ville finde ud af at bekæmpe den borgerlige politik i stedet for altid at stå og brokke sig over socialdemokratiet. Den kommer altid med usvigelig sikkerhed, og den kunne lige så godt være møntet på VS, men det er klart, at hr. Svend Auken ikke omtaler VS heroppefra i et ordførerindlæg. Nu er det jo sådan, at vi ikke er socialdemokrater. Det er SF'erne heller ikke. Vi har valgt ikke at være socialdemokrater, fordi vi ikke tror på den socialdemokratiske model, som den er lagt frem. Vi tror ikke på, at man skal satse på et classesamarbejde – og da slet ikke, når de borgerlige og de borgerlige interesseorganisationer for flere år siden har givet udtryk for, at det gider de bare ikke have noget at gøre med mere. Vi tror heller ikke på, at man på én og samme gang kan håbe på og appellere om at komme i kassen med de borgerlige og så med den anden hånd slås for en alternativ politik. Det hænger ikke sammen. Der er ingen logik i det, og vi tror ikke på det.

Derfor vil jeg også bruge dette ordførerindlæg, som jeg har gjort det tidligere, til også at vende min kritik imod socialdemokratiet, for hvis vi ikke gør det, får vi aldrig nogen ændringer igennem, så får vi heller aldrig nogen sinde den diskussion med socialdemokratiet, som er så vigtig, hvis det overhovedet skal lade sig gøre at opdyrke en styrke uden for dette hus. Det handler også om fagbevægelsen, og det handler ikke mindst om den holdning, socialdemokratiet har haft til fagbevægelsen, om den parti- og fagchauvinisme, som socialdemokratiske ledere i fagbevægelsen har bedrevet i mange år, og som i virkeligheden har handlingslammet fagbevægelsen, og som har gjort, at den slet ikke kan stå distancen, når det kommer til stykket. Den har jo ikke kunnet stå distancen over for den borgerlige politik. Ja, dele af fagbevægelsen har gjort det, men hvor har den samlede fagbevægelse været? Hvor har LOs ledelse, som udelukkende består af socialdemokrater, egentlig været henne i denne kamp?

Lad os engang se på det seneste angreb, på angrebet på enhedsfagbevægelsen. Der er ingen tvivl om, at det er et dødsensfarligt angreb. Vi mener, det er vigtigt, måske vigtigere end noget som helst andet i den faglige kamp, at bevare en enhedsfagbevægelse, men de angreb, der er kommet fra mange forskellige sider i løbet af de sidste par måneder på enhedsfagbevægelsen, er jo ikke sprunget ud af den blå luft. De kan heller ikke bare skubbes ind under tæppet med smarte bemærkninger om, at de borgerlige fisker i rørt vand. Den går ikke, det er ikke bare derfor. En stor del af årsagen – og den vigtigste årsag i mine øjne – ligger i den måde, socialdemokratiet selv har forholdt sig til fagbevægelsen på og opført sig i fagbevægelsen på. Faglige ledere i socialdemokratiet har betragtet fagbevægelsen som deres egen privatejendom, de har blæst medlemsdemokratiet en hatfuld, hvad enten det gjaldt partistøtten, eller det gjaldt andre ting. De har altid betragtet det som overordentlig vigtigt at få alle til at bakke op om den socialdemokratiske politik. Hvis de ikke ville med det gode, så måtte de med det onde. Det gælder også de situationer, hvor man har ekskluderet fagligt aktive medlemmer af fagbevægelsen, alene fordi de ikke ville indordne sig under den socialdemokratiske overhøjhed, og de mange, mange